

૨૨૪૬

૧૧

દિદેપૂરના મહારાણા
રાજસિંહના નાટકનાં ગાયનો.

“મોરખી આર્ય સુબોધ” નાટક મંડળીને માટે.

બનાવનાર.

વાવજી આશારામ—ઓઝા.

મોરખીના રહીશ અધિકારી.

◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆
(આવૃત્તિ ૪ થી.)
◆◆◆◆◆◆◆◆◆◆

(અંત સ્વામીત્વના સર્વ હક ક્ષતિએ સ્વાધિન રાખ્યા છે.)
ક્ષતિની રાજસિંહાચાર્યને છપાવવું કે ભજવવું નહીં.

મનદાવાદ.

બીજા કોટે યુનિયન પ્રીન્ટીંગ પ્રેસ.

સંવત ૧૮૪૬—સને ૧૮૯૦.

કોમલ

ઉદ્દેપૂરના મહારાણા
રાજસિંના નાટકનાં ગાયનો.

“મોરબી આર્ય મુખોદ્ધ” નાટક મંડળીને માટે.

અનાવનાર

વાઘજી આશારામ—ઓઝા.

મોરબીના રહીશ ગચકર્તા.

◆◆◆◆◆
(આવૃત્તિ ૪ થી.)
◆◆◆◆◆

(અંથ સ્વામીત્વના સર્વ હક કર્તાએ સ્વાધિન રાખ્યા છે.)

કર્તાની રજા સિવાય કોઈએ છપાવવું કે બજાવવું નહીં.

અમદાવાદ.

ધીનેકાંટે યુનિયન પ્રીન્ટીંગ પ્રેસ.

સંવત ૧૯૪૬—સને ૧૯૯૦.

કિંમત ૨ આના.

~~16/11/19~~

આ ચોપડી સન ૧૮૬૭ ની ૨૫ મા એપ્રિલ મુજબ
રેકૉર્ડર કરાવી છે.

શ્રી જગદીશ્વરો જયતુઃ

ઉદેપૂરના મહારાણા

રાજસિંહના નાટ્યનાં ગારનો.

વિભાગ— (બાદ્ય બરશે છે એ રાહ.)

છે સાચો આ સંગાર, સતીને સોહોછે,
દેખી સદ્ગુણના અલંકાર, મનડું મોહોછે,
રૂડી શીયળની એણે રાડી, અંગપર ધારીછે.
ચોળા શરમતણી પરીધાન, પૂરણ પ્યારીછે.
પતિવ્રતાની રૂડી છાપ, અંબોડો માથેછે,
પતિ સેવા પુણ્ય વ્રત પ્યાર, કંકણ હાથેછે.
પર ઘર અંધનના અંધ, ઝાંઝર પાયેછે,
પીયુ પ્રસન્નતામાં ધ્યાન, સતીનું સદાયેછે.
નથી નીરખતી, અન્ય પુરૂષ, અંજન એતુંછે.
પતિ પ્રસન્ન શા ગુણ વિસ્તાર, ગાયન તેતુંછે.

રાત બાલમ—(એ રાહ.)

હો પ્રાણપ્યારી સમી, ક્ષત્રી તનુજ વરવો.
ક્ષત્રી તનુજ વરવો મારે, વિર કંથ કરવો; હો.

(૪)

રૂપ ગુણ શીળ વિદ્યાવંત, ચતુર વૃષ તન,
યોગ્ય જોડી મારી મળશે, તેને દિલ ધરવો; હો.
શીવ ભક્ત કાન્તીવંત, રામપુત્ર કુલીન જો;
પવિત્ર દિલના પુરૂષ વગર, અન્ય પરદરવો; હો.

કાન્તા—(આલી રીતેરા મદનજો ગોપાલ એ રાહ.)

સખીરી એવો નહીં જો મળે નાથ, ત્યારે કોને હાથ,
સોંપીસ મારી આલી, તે તું કહેની મુંનેરે.
કાકા તમારા ખીજે દેશે, શું તું ત્યારે કે'શે,
રેશે મુંઝાછરી. સખીરી.
રાઠોડ કુંવરી દિક્રાએ આણે, જોળન વિદ્ય જાણે.
સ્વામિ સોહાવેરી, સખીરી.

વિમળા— (હમકું છાંડચલે બન માણુ એ રાહ.)

જોરે થાશે મારા મનનુંરે ધારું, તોરે સ્વામિ વરણ સજનીરે. જો.
મુને પૂછીને મારા પિતાજી, દેશે શોધી વર સુંદરેરે;
ક્ષત્રીરે વિરને ભક્તજ શીવનો, ધીર અને વિર નરવરરે. જો.
એવો પતી જો નહીં મલે મુજને, તો શીવ સેવા સદાયેરે,
કરવીછે શુદ્ધ રાખી કાયા હમારી, પણ ખીજું જોની નહીં થાયેરે જો.

(ગજલ.)

અરે કાન્તા આશુરે, કાપીછે આમ;
કહાં ક્ષત્રી રાઠોડમાં, ખીલ નામ,

(૫)

કહાં પિતું મારાજે, મારે પતી,
કહાં ભીલ હાકાર, શી આ ગતી.

પાંક—

(ગજલ)

અરે વિમળા ન, અગ્નયેન થાઓ,
એના બોલ એવાજ, હોય વૃથાઓ,
જેવું કૂળ એનું છે, તેવા વિચાર,
એમાં દોષ એનો, નથીરે લગાર,
વિચારી જુઓ, ભીલ એનાં છે તાત,
વળી ભીલડી એક, એની છે માત,
ખરું અભિમાન, અને સાચી રેક,
એવું કદી એમાં ન, હોયરે છેક,
નથી લત્રી દુધ, નથી અહા કૂળ,
નથી એ વર્ણક, વિચારી જો મૂળ,

દાસીઓ—

રાગ કલ્યાણ.

વિમળા નન્દરા વિચાર એહ, નીચમાં ન હોયખુદ્ધિ સારીરે. વિ.
ભીલની પુત્રી આ છે પુરંધરી, જાલ એની જુઓને વિચારીરે. વિ.
અમૃત કૂળ ક્યાંથી આવશે એમાં, ખેતર જમીન મૂળ ખારીરે. વિ.
વિમળા (કંગનવો ખોરા કરસે સંરક ગયોરે એરાહ.)

કુખુદ્ધિ નીચ નીકળી તું, જા અહીંથીરે.
કાંતા આને રાખીરે, એ ભવિષ કહું છું ભાખીરે.
એ છે નીચે તુખમની છોડી, એની ખુદ્ધિ છે ખહુ થોડી,
એ દુસાવશે કોદી કાઢ્ય તું, મેહેલ મહીથીરે. ક.

એણે તસ્દી મુને આપીરે, જવાબા દિલમાંહે આપીરે,
 હવે ચાલ બગીચે જઈયે, વિશ્રાંતિ ત્યાંતો લઈએ,
 તુજ પિતાને જઈને કહીયે, એને કાઠી નાંખીરે. ક.

કેશરબા—

ગજલ.

જેઘપૂર જાનાં એસી, ઇંતેજારીહે,
 ખાવીંદ લો રજા મુજેનો, દિલ કરારીહે,
 આપકે જનાનેમેં હુવાહે, વર્ષે પ્યાર,
 એક વકત લો રજાહો, મુગલકે સરકાર,
 ફાસનગઢ બેહેન મેરી, મીઝનેકી ઉમેદ,
 કાગદ લીખકે લો છુલાતી, કરતી હું નીએદ,

(પનીઆં ભરન મોએ ચરિત્ર બતાવે એ રાહ)

એક માસકી મુદત મુજે દો, માંખાપકે ઘરે જાઉં
 મીલીકે જલદી દીલી આઉં.

એક વકત જાનેકી મરજી, હુઈહું મુજે જરૂર,
 રજા જો દેહો આપ હજુર.

એક.

ફીચે દીદારજ મેરી અંમાકા, વરસ હુવેહે પ્યાર.

છસમે દિલ હુવાહે ઇંતેજાર.

એક.

અરજ કરત હું ખાવીંદ આપકું, બોલો હોઈં તૈયાર,
 હોય દિલ તખલી મુજે કરાર.

એક.

(૭)

કેશરબા—

(ગજલ.)

કહો કેશરબા છોરે, પુત્રી સુખી,
ગયાં દીક્ષી માને વિસારી મૂકી.
થયાં વર્ષે બાર ન લીધી સંભાળ,
આવ્યાં આજ સાચો જળાવીને પ્યાર.
કહો દિક્ષીશાહ, તણી કેવી પ્રીત,
કહો ત્યાંના દરબારની, કેવી રીત.
નથી એવું રાજ, બહુ જેવું પુર,
નમી તારા પિતાએ દીધી જરૂર.
નહીં એછું લગાડવું, બેની કાંઈ,
જેપુર આદી મોટાએ, બેની સગાઈ.
અરે એક પુત્રી અને, બીજી ગાય,
જહાં દોરી આપે, તહાં તેતો જાય.
જમણો વિયોગ, કરે મુને કેર,
અરે પુત્રી ગઈ, જ્યારથી દિક્ષી શેહર.

કેશરબા—

(ગજલ.)

અહો અંમા તુમ ન, હોનાં દીલગીર,
મજમે સદા વહાંકી, રીતી અમીર.
બહા દીક્ષીશાહ જે મેરા હે ખાવીંદ,
સદા મેરે પ્યારે વો, મેરે આધીન.

(૮)

સારા ભર્તખંડ હે, જુસ્કી સલ્તનત,
હુરમ હું મેં જુસ્કી, ખડા જો તખ્ત.
મેરા ફિર હે ઉસ્મે ન, બુદા જરા,
સદા ખાર મેરેમેં, ઉસ્કા હરા.
માનું માત તેરો સદા એહેશાન,
દિલ્લી શાહકું દીનીહે, જુગમેં નીશાન

કેશરખા—

(ગજલ.)

અંમાં મુજે મીલને, રાખે આઈ સખ,
મેરી બેહેન તાઈ વો, કયા હે સખખ.
લીખાયા તુંમે, મહોત કરતીહે યાદ,
કયું વિમળા આઈ નહીંહે, ઉસસે શીસાદ.
ખારા બર્ષપેં મેં આઈ અપને ગામ,
કયું મીલનાં ભૂલી યદ, વિમલા તંસ્તર.

વિમળા—

(રાગ કલ્યાણ બોપાળી.)

ગિરજ પતિ આ, વિનતિ હમારી,—ટેક.

ચરણ કમલમાં મમ ચિત્ત લાગે, ધુર્જટી ત્રિપુરારી. ગિરી.
ક્ષત્રી બાળાતો અંકુર મુજ હૃદયે, દ્રઢ કરો વિપધારી. ગિરી.

(સૈયાં તોરે પૈયાં લાગું બૈયાંનામરોર એન્સાહ.)

હમા શીવજી કર જોડીને, કરંછું પ્રણામ.

(૯)

જડા ગંગધારી ત્રીપુરારી, દુખહારી, શીવ

બાલ ચંદ્ર ધારી, ઉમા અર્ધંગ ખારી.

ઉમા.

અંગ ભસ્મધારી, ધુરજડી સુખધારી,

ન્યારી, વિચીત્ર ગતી તમારી, નીલકંઠ,

મનોઝરી, ગીરીજ પતિ નીવાસ,

કરત કૈલાસ વાસ, ક્ષત્રી વિર આપી કંથ,

પૂરો આશ મારી.

ઉમા

(ક્ષત્રી કલક કેમ લેશેરે એ રાહ)

તેતો કાંધો જઈ દીક્ષી વાસ,

રાઠોડ પુત્રી નથી રહીરે—ટક,

તું વટલી તે તુરક અવાસ,

રાઠોડ.

તું આદ્યાદની થઈ છું બેગમ,

રાઠોડ.

તું ક્ષત્રી નારીની નોય ગમ;

રાઠોડ.

તું જમી છું તુરક તાણું અન્ન,

રાઠોડ.

તેથી નથી તાં ક્ષત્રી તણું તન;

રાઠોડ.

તાં જુએ નહીં અહીં દરશન,

રાઠોડ.

તુંને જોતાં ઝેર વરસે છે મન;

રાઠોડ.

જ્યારે પિતા નમ્યા દિક્ષી પતિપાય,

રાઠોડ.

તુંને હાજર કરીને દીક્ષી ત્યાંય;

રાઠોડ.

તારે મરવું હતું તેહ કાળ;	રાહોડ.
નોતી ચડાવવી તુરકની ગાળ;	રાહોડ.
તું કૈલાસાણીની યદ્ધ જોડ,	રાહોડ.
શરા કરણને દીધી, જેણે જોડ;	રાહોડ.
તુંને રાણક દેવડી, વિરમાત,	રાહોડ.
યાદ નાવી લજવીછે, તેતો જાત;	રાહોડ.
તુંને આપી જો તુરક તણે સંગ,	રાહોડ.
તેથી બુદ્ધિ બગડી, તુજ અંગ;	રાહોડ.
તેં સંભારીન વિરમતિ નાર,	રાહોડ.
લાવખાંથી છુટી, જેહ હુશીયાર;	રાહોડ.
તુંનો બણી તારા અંધનાં વખાણ,	રાહોડ.
આંથી જાણે હિંદુ શાસ્ત્રને પુરાણ;	રાહોડ.
તુંને ઊંચે મોઢે બેસેછે શુ ખેન,	રાહોડ.
તારે મુને નવ કેવાં ઘટે વેણ;	રાહોડ.
તેતો મૂક્યું રજપૂત, અભિમાન,	રાહોડ.
ધીક ધીક અરે કર શું ગુમાન;	રાહોડ.
કદી યદ્ધ બાદશાહની બેગમ,	રાહોડ.
ધીક તજ તેતો ફૂજની શરમ;	રાહોડ.
હવે રજેપૂરાણીની ગર્હ છાપ,	રાહોડ.
તુંને તરકડીતો છે, ઈલકાબ;	રાહોડ.

કેસરબા—

(સહ ઉપરની.)

ખરે વટલીધું હાહા તારી બેન	
બેગમ બાદશાહની સાચી રે—ટેક.	
પણ યાદ રાખજો તું તારાં વેણ,	બેગમ.
તું વાદ વદી માહરે સંગાથ,	બેગમ.
તુંને સોંપાવુંજો, તુરકને હાથ,	બેગમ.
તુંને કંઈ તેજ, મુગલની નાર,	બેગમ.
તુંને કંઈ જો હું, ખરાબ ખુવાર:	બેગમ.
કમળત તુંને, કલમા પઢાવું.	બેગમ.
તુંને પાણી ઈસલામનાં, પીલાવું,	બેગમ.
તારી તોડાવું જો ખરી કાત્રી ટેક.	બેગમ.
તારે માટે ગોતું, જોજો મીયાં એક,	બેગમ.
આવી ચતુર મીયાંના પગ ચાંપ,	બેગમ.
સદા કલમે શરીફ, જપ જપ,	બેગમ.
તારાં કંઈર પથ્થરનાં, પુજન,	બેગમ.
વણસાડી નિમાજમાં જોડ મન,	બેગમ.
હવે અન્ન પાણી અહીંનું હરામ,	બેગમ.
કંઈ દિલ્લી જઈ પે'લું એહ કામ,	બેગમ.
શુંણ્યાં કાફર વચન મેં આકાળ,	બેગમ.
રોમ રોમ પ્રગટીછે મુંને જાળ,	બેગમ.
કરી પ્રતિજ્ઞા જુલ, દિલ્લી શહેર,	બેગમ.
તેં કુંડળ માથે કીમ્પો છે, કેર,	બેગમ.

દાસીઓ—(જરા સુનો તો સહી. એ રાહ.)

રે એનો વિચારો જરા, (૨)

સંભારો આપનો સંબંધ હો વિચારો જરા—ટક.

દાગ દીલમાં રાખો, પલટી જાય તોરે ધરા,

આ શું ધારી એમાં ધંધ, હો વિચારો જરા. સંભારો.

કેશરયા તમે છો, મોટાં ને સુખાણુ ધણાં,

વિમળા મૂકોને કુછંદ હો વિચારો જરા. સંભારો.

વિમળા— (રહે બદન મેંહે તપા એ રાહ.)

બલે ને કેશરકોધ કરી, દિલ્લી ચાલી તો ગમ,

તંત્ર જઈને તે ચલાવે, તેના આવીદને કહી. બલે.

કદીન કંથ બીજાં હું, ક્ષત્રી વીના વરં નહીં,

ચાલ જઈએ માળાપ પાસ, એમ એથી રૂં નહીં બલે.

(અરેરે કૃત આશુ આચર્યુરે—એ રાહ.)

એણે કહ્યું વિમળા આ શું રે સુને, કંકર પથ્થર લઈને શું પુને. એણે.

છોડી દે પુનન આરે પથ્થરનાં, નામ ખુદાતું દિલમાં એક બુએ. એણે.

છોડ પ્રપંચ તું દિલ પાક રાખી, ધિક્કાર આતું ધ્યાન ધર્યું છે. એણે.

વિમળા—(નાહીં પરે મોયકું ચેન એ રાહ.)

એને કહ્યું મેં માતુરે, આ શું બોલે છે કેશર બોલ.

ક્ષત્રી અભિમાન બોયું તેં તારે મારે મન તું તરણાતોલરે. એને.

ધીક ધીક તારી ખુદીજ બગડીરે, હવે આવીશ નહીં મારે મોલરે. એને.

દેમારદેવી— (રાગ ધન્યાશ્રી.)

ભલે વિર વચન પુત્રી કીધાં તેં એવાં—ટક.

ઉદર મારેં તેં તો સોભાવ્યું, છોડેં પ્રગટો તુજ જેવાં.

ક્ષત્રી અભિમાન મુક્યું છે જેણે, દિટકાર તેને તો દેવા. ભલે.

વિમળા—

(ભરથરી બ્રાતા વિચારીને તમે કરો હું ઉપર કોપ એ રાહ.)

હું નહીં રે વડેં (૨) ક્ષત્રી વીણુ પુરૂષજ અન્ય,

એ નિશ્ચય છે માલશે, શિર છત્ર ધારજો મન.

કદી શત્રુકટકા (૨) આ શરીર તણા પિતુ થાય,

પુત્રી તમારી પેળજો, કદી તુરક ઘેર નહીં જાય.

શીઘ્ર નીર ખુઓ (૨) ક્ષત્રીનું નિરમળ નામ,

એકને આપી છે તમે, બીજાનું શીઘ્ર લીઓ નામ.

કદી મેર્યજો (૨) દ્રુમંડળ તજો નિજ ધામ,

સમુદ્ર મર્યાદા મૂકે, પણ હું નહીં કરું એ કામ.

બોરીંગમણી (૨) સિંહ મુછ તણો જે વાળ,

સતીનો પાલન પામતાં, કો કોણુ ન પામે કાળ.

વાઘેલા કરણ (૨) મેવાડ તણો જે પ્રતાપ.

સંકટ બહુબહુ તે સહ્યાં, પણ નમ્યા ન મુગલને આપ.

જશવતસિંહ— (લાવણી.)

અજાએઅ હોડેં પ્રીયામે, કેસેં બાત કરે દિલસેં. અજાએઅ.

વિરમતિ વિમળા વદે, કેસેં વિર વચન,

અંકુર ઉરકા દેખડે, બારે તન સન ધન. અન્નએન્ન.

સ્થાનો લાયક શર નર, શોધે રાજ કુમાર,

શીવ પુજન કરતી સુતા, જોડે જીસસે પ્યાર. અન્નએન્ન.

દિલ્હીશાહસે દુશ્મની, અળ હોગી અણુમીત્ર,

મગર પ્યારી પુત્રીનકું, નહીં દુબાનાં દીલ. અન્નએન્ન.

કૌમારદેવી— (લાજ તું રખવે ભવાની એ રાહ.)

વિમલા વહે કેવી વાણી, પુત્રી મારી એછે શાણી;

નાથ નૃપ સારાને દેશું, આશીષ પ્રીય પુત્રીની લેશું.

રૂપ ગુણ બુદ્ધિ બળ જોનું, ક્ષત્રી તેજ ભરપૂર,

ડરે નહીં દિલ્હીના શાહધી, શોધો એવો શર.

સમળ નૃપ ગુણતણી ખાણી, વિમલા વહે કેવી વાણી,

ધર્મધ્યાનમાં રેછે પુત્રી, પુજે પાર્વતી શીવ.

એને યોગ્ય પતિ ગુણવંતો, શોધો નાય સદેવ,

વરાવો અંતર વહાલ આણી, વિમલા વહે કેવી વાણી.

જશવંતસિંહ— (મેને કયા જીલ્લમ એ રાહ.)

વિલંબ એમાં કરવો નહીં, પ્રીયા મારી પ્રીયા મારી—ટક.

શોધીને સઘ પ્રસન્ન કરો, પુત્રી પ્યારી. (૨) વિલંબ.

નહીં તો કુશળ પ્રીયાનાં થશે, છે વૈર ભારી. (૨) વિલંબ.

કેશરબા ગદછે દિલ્હી વિશે, બુઝ ધારી. (૨) વિલંબ.

(१५)

विमर्षा—

सींहानो कनरो.

आम पितु भारा शीदने विचारो,
मृत्यु विशेष मुने, नथी धारो आम.

टेक.

वयन कटु शुष्की, करीछे प्रतिगना,
भोल न भिथ्या, थारो हमारो.

मृत्यु.

योग्य क्षत्री विर, मणशे तो वरशुं,
नहीतो आ देह, नथी पितु ध्यारो.

मृत्यु.

जशवतसिंह—(भोरी भीना सुनारें सगरी सजीयां ओरा ह)

प्रीया भोरी कैसें समझज, भिमला.

टेक.

कैसें अकुर जताती, देख दुहीताडी छाती. प्रीया कैसें
क्षत्रीकूल टेक जो शुद्धरे पीछाने.

दिल अभिमान, सच्चे जगरखे आने,

मन नहीं माने, ऐसी पुत्रीक दुमाने. प्रीया कैसें.

केशरभा—

(गजल.)

जलतीहे भावींद, मेरे दिलमें यह खीराक,

में तुमारी भोगम उधर, न जनी नापाक;

तुरक घरमें में जसी, मेरा कीयाहे तरस्कार,

मेरी जेहेन भिमला उने, दीया मुजे धिक्कार;

मेने कसम आया उधर, तुजे दिखी जुवाज,

सच्ची भोगम पादशाही जे, भोछ पानी पाज;

अरन मेरी यहदे भावींद, उरकु अही जुवाजो.

•आप उरकी साथ नीक पढके अही भीखजो.

જયા તથા ?

(માફ ગરબાની રાહ.)

વિજયા—

ધામધુમ લાગી રહી શી આજ, ઓચીંતી આ ગામમાં એન,
 મુજને પડેછે નીચે વહેમ, લગનના કામમાં એન,
 વિજયા આ શો વરને કર, આપણું આધિરે એન,
 વણુ પૂછે જશવંત મહારાજ, કામ કેવું કરે એન,
 બણેલી ભત્રીજની ભાણ, કાકો કેવી લીએ એન,
 શાણી પુછેછે ઉમીયા શીવ, તુરકને તે લીએ એન,
 વિમળા સુણુશે જે એ વાત, અત્રજવ નહીં લીએ એન,
 જયા આ થાએ વિપરીત વાત, ફાણુ એને કીએ એન,
 આળ્યો આળ્યો દિલ્લીથી જશુસ, ગયોછે નક્કી કરી એન,
 વિમળાને નથી બીજી ઓથ, કાકાની ખુદી કરી એન,
 રૂપાળીને દુખનું મૂળ, દઈને રડાવશે એન,
 તેતો તજશે પ્યારા પ્રાણ, પણ દિલ્લી નહીં જશે એન.

વિમળા—

(ક્ષત્રી કલંક કેમ લેશે એ રાહ.)

કદી શરીરના કલંક થાય, વિના ક્ષત્રી હું નહીં વડેરે દેક.
 કદી અગનીમાં દેહ જલીજાય, વિના ક્ષત્રી,
 કદી ઉગે જે પશ્ચીમ શર, વિના ક્ષત્રી,
 કદી ચાલે અવળાંજ, નદીપૂર, વિના ક્ષત્રી,
 કદી વિદ્વાન કરે નીચ કામ, વિના ક્ષત્રી,
 કદી કાવર જે જીતે સંધ્યામ, વિના ક્ષત્રી,
 કદી સમુદ્ર મૂકે મરીદ, વિના ક્ષત્રી,
 કદી ધર્મ રાખ નવ દીયે દાદ, વિના ક્ષત્રી.

(૧૭)

વિમળા— (રામ વણુઝારાનો.)

આ પત્ર વાંચજો પ્યારા, તમે ખબરજ લેજો મારા,
 લખીતંગ વિમળા દાસી, છું તવ દરશનની પ્યાસી;
 છું રાઠોડની પુત્રી પ્યારા, તમે ખબરજ લેજો મારા. આ-
 મુગલોથી કાગળ આવ્યો, મુજ પીતાને એણે ડરાવ્યો,
 તેથી વિચાર કરે નહારા, તમે ખબરજ લેજો મારા. આ.
 જેમ રક્ષમણીએ પણ લીધું, તેમ મેં પણ અહીંયાં કાધું,
 હે કાંત કશ છો પ્યારા, તમે ખબરજ લેજો મારા. આ.
 મુગલોએ સૌને પાડ્યા, છો એક અટંકી રાણા,
 થયા કાત્રી સરવ બિચારા, તમે ખબરજ લેજો મારા. આ.
 શરવિર પિતા વણુ બેઠી, કાકા એથે દુઃખ વેઠી,
 જશવંત નથી જશ વાળા, તમે ખબરજ લેજો મારા. આ.

(રામ સોરઠ.)

હે મેવાડના મુહારાણારે, શરવિર ગણું છું શાણા. રેક.
 પાત્ર તમે છો પ્રતાપ રાણાના, એક અટંકી ગૂણાણારે. શર.
 નહીં આવોતો તપ થશે હલારા, પ્રાણ મુજ તમથી બંધાણારે. શર.
 વસંત પંચમી જેરે વીતીતો, નામ તણાં ખોશો નાંણારે.
 રાજસિંહનો બક્ષજ હું છું, શિયાળ નર લોભાણારે. શર.

(શીખરણા.)

ખરીઘાછે સૌને, મુગલ મહિપાલે રજપુતો,
 દીધાં સૌના મૂલો, કર શિર ધર્યાછે સરવકો.
 તમેને હે રાણા, ખરિદ કરવાને મધી મર્યો,

તથાપિ તે હાથો, મુલ દધ દણ તે નથી શમ્યો.

રાજસિંહ—

(ક્ષત્રી કલકનો રાહ.)

અરે આવાં માંડ્યાં, ક્ષત્રી અમ્યે કાંમ,
ક્ષત્રીમાં શું રે, આવી ખુટયું રે. રેક.

ધીક ધીક નીતિ કરેછો હરાંમ, ક્ષત્રી.

ધીક તુરકનાં જઈ જમો અમ. ક્ષત્રી.

ધીક બેટી દઈ રહોછો પ્રસન્ન, ક્ષત્રી.

અરે કહાં મધ તમ સમશેર, ક્ષત્રી.

ધીક તુરકો કરેછે માથે ડેર, ક્ષત્રી.

જ્યારે વિધાતા આપેછે પિરખાળ, ક્ષત્રી.

તેવી પુત્રીઓને પડાવોછો કાળ, ક્ષત્રી.

શુણો પૂર્વજોનાં તમિ પરાક્રમ, ક્ષત્રી.

મહાભારતમાં થયા જે રતન, ક્ષત્રી.

સાચો હોડિજો, લવકુલ અંશ, ક્ષત્રી.

કાહું જન્મનનો જઈ નીરવંશ, ક્ષત્રી.

રાજપારેડ શું નથી તમ પાસ, ક્ષત્રી.

નથી સાંભલતા તેથી ઇતિહાસ, ક્ષત્રી.

પરે તુરકને જોએ વનીતાય, ક્ષત્રી.

તોતો ધાવ્યો નથી હુંતો ક્ષત્રીમાય, ક્ષત્રી.

વિરમતિ—

નહિ નહિ તનુ મારો, યુદ્ધથી જેહ બીધો,

નહિ નહિ તનુ મારો, પાપ પાછોજ દીધો.

(૧૯)

નહિ નહિ તનુ મારો, ભીરૂ થૈ બોલ બાખ્યો,
 નહિ નહિ તનુ મારો સનુનો દેષ સાંખ્યો,
 તનય નકિજ મારો, પાય પાછો ન દેશે.
 તનમ નકિજ મારો, યુદ્ધમાં અમ્ર રેશે,
 તનય નકિજ મારો, પ્રાણ આશ ન આણે,
 તનમ નકિજ મારો, વેરીઓ ઘા વખાણે,

(ઉદય ઉદય ઉદય—એ રાહ.)

શુણુ હમારા તન, જે ભરતનાં રતન,
 માતાઓ શોભાવી જોણે, રહી રણે મગન,
 ભીખ હમારા તન, અરજીન કુન્તી તન,
 પૃથુરાજ કરણુ ઝુઝી, રણ થયા યતન. શુણુ.
 વનરાજ તન, અને રામચંદ્ર તન.
 ઘઈ ગયા પ્રતાપ આગળ નવનમ્યા યવન. શુણુ.
 ઇંદ્રજિત તન તેવા દ્રોણાચાર્ય તન,
 યુદ્ધ વિશે સોંપ્યાં શીશ, ખાઈ કૌરવ અન્ન. શુણુ.

રાજસિંહ— (અરેરે કૃત્ય આશુ આચરુરે એ રાહ.)

સંદેશો ક્ષત્રી સુતાએ, કલાવ્યો,
 વિચારતો વાત તેથી ન આવ્યો, સંદેશો.
 બેધપુરથી પત્ર લખ્યોઠે,
 પીપ સગાયે વેગે પહોંચ્યો, સંદેશો.
 એના કાકાંએ ડરી મુગલથી,
 દિલ્લી થકી શાહ વરવા બોલાવ્યો, સંદેશો.

શુદ્ધ વનિતા ને વિર માતા,
 અંકુરથી મુંને એણે તેડાવ્યો. સંદેશો.
 નહીં આવોતો હતા થશે લખેછે,
 આપની આરા શી છે કહાવો. સંદેશો-
 વસંત પંચમી થી વેલા આવો,
 લગન તણા તહાં દિવસ દરાવ્યો. સંદેશો.

(જલદી લે એ રાહ.)

કેમ કહું એમાં વિલંબ, પડું ક્ષત્રીના ધર્મથી,
 પડું ક્ષત્રીના ધર્મથી કે, રાણાના દૂળ કર્મથી. કેમ.
 પત્ર લખ્યો પ્રેમદાએ, બનીશી ક્ષત્રી તન સહી,
 તે જો સાચો નય કહું તો, નીર વિર થઈ મહી. કેમ.
 મક્ષિવાકુ દૂળની ક્રાંતિ, જગમગેછે શુદ્ધ રહી,
 તેને કલંક કેમ હું લાવું, તતુજ તેમનો હું થઈ. કેમ.

રાજસિંહ—ક્ષત્રી કલંક કેમ લેશેરે.—એ રાહ.

અરે એવું લખ્યું જ્યારે એહ બાળ,

વિલંબ માત્ર કેમ કહેરે.

ચડી બંકીયું હું તપાં તતકાળ, વિલંબ.

આતો આવ્યો મુંને ઉત્તમ પ્રસંગ, વિલંબ.

રાખું જઈ રણ વિશે હું તો રંગ. વિલંબ.

કેમ વણસાડું ક્ષત્રીનું રતન, વિલંબ.

ન પોચુંતો કરે દેહનું પલન. વિલંબ.

સારે હતા લાગે માત્ર રાણાદૂળ, વિલંબ.

કિંતિ પૂર્વગ્નેની મળી જાય ધુળ. વિલંબ.

આહી પોચે મુજ સમશેર હેડ, વિલંબ.

સાચું સેવ્યું ત્યારે તમારૂં મેં પેટ. વિલંબ.

તેંતો ઘટગાં ઘર—એ રાહ.

વિમળા નવ કરશે ઉચાટ કે, વેલા આવશુ રે. દેક.

પત્ર તમારો પહોંચ્યો પ્રીતે, લખ્યો તમે ક્ષત્રીની રીતે,
ખીરદ હમારૂં ખોઈ કૂળ નહીં લગ્નવશુ રે. વિમળા.

પ્રીતપ્રધાનતે સાથે લઈને, સઘ અમે ગશ્વારદ થઈને,
વસંત પંચમી વેળા નહીં વિત્તાડશુ રે. વીમળા.

જરાએ ચીંતા કરશે નહીં મન, મેવાડ ગાદી હજી સજીવન,
શંશોદીયાના સોગન નહીં, વણસાડશુ રે. વિમળા.

વિમળા— (લાવણી દક્ષિણી—રાહ.)

કાન્તા કેમ થશે નાથ હજી એ નાચારે,

પડતી કાળ, જે નીલાળ, અલ્પકાળ, મુગલ જાળમાં,
નકી ફસાવારે. કાન્તા.

ક્ષત્રી ગણી લખ્યો, પત્ર પ્રીતથી મેં રે,

શુણશે કરણ દેશે શરણ, ધર્માચરણ, કષ્ટ હરણ,
પરાક્રમી ગવાયારે. કાન્તા.

એ તરફ ખળે દાહ અગ્નિ લાગ્યો રે,

વેરી માઆપ, દિલમાં તાપ, દુઃખ અમાપ,
પૂરવ પાપ, ભાવીએ ભમાવ્યારે. કાન્તા.

કાન્તા—

(રાહ ઉપરનો.)

ફિકર ના કરો, પ્રીય બેની મારીરે. રેક.

આવે સુધીર, હાત્રી વિર, રાખ ધીર, પેર ચીર,

સજ થઈને કર તૈયારીરે.

રીકર.

કિર્તિ નહીં તજે પણ પોતાનું હારીરે,

વાંચી પત્ર, આવે અત્ર, હાત્રીછત્ર, તું કલત્ર,

નહીં મૂકે વિસારીરે.

ફિકર.

પત્રીકા ગઈ વિનતી તેં કરી છેરે.

ધારશે ઉર, એછે શર, જગ મથાહુર, વાટ દૂર,

છે તું બે વિચારીરે.

ફિકર.

વિમળા—

(મેવાડો.)

સદાય કરજો શંભુનાથ, નહીં અળખાતો અવર ઉપાયરે. રેક.

આરે વખત શીવ આકરોછે, સાચવજો શુદ્ધ પાણ,

નહીં તે મરતક કમત્ર અરપણું, આરા નહીં કરીએ પ્રાણ. સદાય.

રાણા કૂલના રાજસિંહના, અંતરમાં વસી અળખ.

મોકલજો શીવ અમારી વારે, પ્રગટયો તનમાં તાપ.

સદાય.

કાન્તા—

(લાવણી.)

બલે પધાર્યા આપ રાણાજી, વખત સાચવીને આવ્યા,

પાય નમું હું સખી વિમળ દેવીની, મારે મન બાવ્યા.

ત્રણ માફક રાહ જીએ છે, બાળી મેહેલમાંહે બેઠી,

અગે કશ વિખરાઈ પડ્યા છે, અલંકાર તજી દુઃખ વેઠી.

એક આંખમાં બ્રાહ્મણ વરસે, અન્ય આંખમાં બાદરવો,

તન મન એણે તમને અરપ્યું, તથી અવર વરને વરવો.

(૨૩)

પ્રાણ ધાત એ કરત પ્રેમદા, વસંત પંચમી જે વીતી,
સાચો સ્નેહ ગણીને આવ્યા, ક્ષત્રી ઢેક રૂપની નીતી.
રૂપે રંભા ગુણવંતી છે, કોકીલ સ્વર તમ ગુણ માતી,
કમલ વદનીપર કરો કરુણા, વિર મહીપ દિલમાં ચાહતી.
એક પવિત્રજનામ આપનું, જપેછે તનથી મુજ બેની,
કૃપા કરીને તૂરત પધારો, ખખર લીયો નરવર તેની.

વિમલા

(દિન્ડી)

ભોજાનાથ વેળા વિકટ મારે આવી,
સખી કાન્તા ખખર કાંઈજો ન લાવી.
પુષ્પહાર વસ્ત્ર સુંદર સરવ મારાં,
રાણા કંથ વિના બીજો આંસુ ધારા.
લટું કેશ તણી કંઠે પાસ બાંધી,
વખત જાય તેમ વધતી દીલ ઉપાધી.
પ્રતિજ્ઞાને પૂરણ નહીં કરો શીવ મારી,
દેહ પાડીશતો તો હમણાં હું ત્રીપુરારી.

(મુજ ઉપર ગુજરી એ રાહ.)

ધન્ય વિર પુત્ર છે, ધન્ય જનુની તમારી,
આવી યોગ્ય વખતમાં ખખર લીધી છે હમારી.
અમે પત્ર લખ્યો તો કૂળ, રાણાના જાણી,
તમે આવ્યા રાખ્યું, નિજ પરિયાનું પાણી.
ચહુ દિશા નીરખીપણ, નર કોનજરે નાન્યા,
શુદ્ધ ક્ષત્રી પુત્ર એક તમે, મુજ મન ભાવ્યા.
હતી દિશા મુન્ય મારે, આ વખતે સ્વામિ,

હું મહા દરિયામાં હતી, નાવ તમ પામી.
 આવ્યું છે મુગલદળ, એક તરફથી મોઢું.
 વળી બીજી તરફે માખાપે, ધાર્યું છે મોઢું.
 છે હાથ તમારે, રાણા હમારી લાજ,
 હવે ઉચિત હોય તેમ કરે વિચારી કાજ.

રાજસિંહ—

(ગજલ.)

મારા ધર્મથી વિશેષ, મેં નથી કયું.
 એમાં ન ઉપકાર માનો, શરમ પામું હું.
 આવાં કામે પગલાં પુર્વે બહુ અમે બચ્યા,
 શિશોદીયાએ શિશ વાલાં, ત્યાં નથી કયાં.
 શસ્ત્ર મારાં સજ ક્યાં લગી, ઘડ ઉપર છે શિશ,
 ત્યાં લગીનું ડર કદાં ન, કોઈને ધરીશ,
 ક્ષત્રીના અંકુર ખુનથી, નથી ખર્ચા,
 કાયર નરના બોલ કોઈ, કાને નથી ધર્યા.
 ક્ષત્રી નીતી ક્ષત્રી ટેક, ક્ષત્રીનું અભિમાન,
 નામ નિર સાચું ગણીએ, શરીરનું શું કામ.
 અરે શું આવીએ છે એહ, સાહ ઔરંગઝેબ,
 હામ ધરી આવ્યો લેવા, ક્ષત્રીઓની એમ.
 ઘોયે મોઢું કાઢું તો હું રાણો રાજસિંહ,
 રાજ હંસણી શું જાશે, તુરક હાથ દીન,
 વરશે શું એ યવન નરને, ક્ષત્રી નારીઓ,
 મદ શું ગયા રે નાશી, હામ હારીઓ.

વિમળા—

સૂરજ કૂળ શોભીત નર, વિર મહિષતી,
 ઉદય પૂર બાલતિલક, કિર્તિ જગ છતી. સૂરજ.
 વન્ય છે જનુની સિંહ, મહિષ આપની,
 છે પ્રભા પ્રકાશમાન, તેજ તાપની.
 પ્રગટ મૂર્તિ છો પ્રભુ, પિતૃપ્રતાપની,
 તાવ્યા, આવ્યા, બાવ્યા, અસીધારી, દુષ્પહારી,
 ઉપકારી હે મહામતી. સૂરજ.

નીર રાખ્યું નરવર તપ, છો પરાક્રમી,
 પત્ર વાંચી શરણવાત, સત્તરે ગમી,
 ટેકવંત ક્ષત્રી દીને, રામા દીલ રમી;
 રેકા, નેત્રી, લેખી, મમભરતા, દુષ્પહરતા,
 જ્યક્ષરતા, હે દીવ્યાકૃતિ—સૂરજ.

ત્રીપુંડવારી ક્ષત્રી તનુજ, પ્રેમ લાવીને,
 શીવ ભક્ત સદ્ય અધ્યત્તે દોડાવીને,
 વસંતમેર હસ્ત યજ્ઞો, આપેં આવીને,
 નામી, સ્વામિ, પામી, વ્રતપાળી, જયશાળી, હૃદવાળી,
 હે પ્યારા પતિ—સૂરજ.

રાજસિંહ—

દિ-ડી.

રાજપુત્રી તમે છો સકુમાર સ્થાણું,
 દ્યુમ દુભાવે તમ નેવાંતે તનય રાણા.

(૨૬)

સૂરજ કૂળની શોભા, તમેછો મુગ્ધ બાળા,
સ્વરૂપ સુંદર કોમળ, મધુર વાણી વાળા.
વિધીઓ પરણી પ્રાણુ પ્રીયા ક્યારે કેશુ,
ક્યારે અધરામૃત, અમે તમાર લેશુ,
પત્ર પહોંચ્યા પછી, વીરહ દુખકું મોહુ,
રાજપુત્રી તમમાં, ચિત્ત અમારૂં ચોટયું.

વિમળા—

રાણાજી સમે સ્નેહ લીનીરે સંભાર—ટેક,
રાજપુત્ર આવકે સુકાઠ, તુમે મેરી નેત્ર આંસુ ધાર. રાણાજી.
વદન નિદાલી પ્રેમ ઉછલત હે, પ્યારા ક્ષત્રીધર્મ પ્રતિપાળ રા.
(ગોરી તેરો અંચલ ઉઠ સંભારરી એ રાહ)

પીયા મોરા ધારન કરું શૃંગારરી, અદ્યકાલ ઠેરો પતી—ટેક.
અમીત હોતુંમ કરું મેં સેવા, પીયા ભોજન કીચે હે તૈયારરી. પ્રીયા.
વૃષ્ટ. બીબીધકે ગુંથીત સુંદર, પરિધાન કરે કંઠમે હારરી. પ્રીયા.
ક્ષત્રી રીતીવત અજ છતાં રાજ, મેરે મેહલમે કરોં વૈહારરી. પ્રીયા.

રાજસિંહ—

(કનરો.)

અડણુ કરું આપો સ્નેહ નિર્મળથી,
પ્રસન્ન થાઉં, આરે હસ્ત કમલથી—ટેક.

તમે છો નવોઢાકે, અભિસારીકા,

પ્રાપ્ત થયાં પુરવ પુન્ય ફળથી.

પ્રસન્ન.

હસીત વદની, હે મૃગ નયની,

મુને કુબાવ્યો સુખાધીત જલથી.

પ્રસન્ન.

(૨૭)

એ—

(રાસડા.)

સખી ઉદેપૂર સંચરે તું તો,
ઝાડીલો કંથ બાળરે, વિમળા અમોને નહીંરે વિસારશો.
૧ આપને મળે અમારીબા, તમો એના દેયાતણા હારરે. વિમળા.
।સુની સેવા કરજે સખી, નણદ ભોભધથી રાખે રનેહરે. વિમળા.
સેવારે પૂરા પ્રેમથી કરી, માનીતીનું માન પામદેહરે. વિમળા.
૨ રાણીઉં અનેક આપને, જોજો આને દેતા કદી છેહરે. વિમળા.

શાણી સખી તુંતો ઉદેપૂર, ચાલીરે,
પામી ઝાડેલો કંથ, વિમળા વહણારે.
સાસુ સેવા કરજે રૂડી રીતે રહીનરે,
નણદ ભોભધથી રાખજે રનેહ જઘનિરે,
રાણાજી તમોને ભજેછે અલી મારીરે.
પ્રીત એશું પાંખો ખાતરી છે તમારીરે;
અને ઝોણું અદકું કાંઈએ નવ કેશોરે.
કમળ વદન એનું કરમાયા નહીં દેશોરે,
શીશોદીયા કૂળના છો નર શરવિરે,
સમય સાચવી રાખ્યું છે નામ નીરરે,
બહુ રૂડી જોડી પ્રભુએ બનાવીરે;
એતો મન અમારડે બહુ ભાવીરે,
પુત્ર વતી થઈને પીયર બેની આવેરે;

(૨૮)

આશીશ એ દસએ અમો પુરે ભાવેરે.

(વાલાજી મલીનાનો રાહ).

વિમળા—ચિતપું હવે માઈ એક વિચારે ચડયું છેરે. પીયુમારા.
 દળ દુરમનનું આવીને અહીં પડયું છેરે. પીયુમારા.
 શીશી આપણુ કરશું આદીથી નૈયારીરે. પીયુમારા.
 તે બતાવો મુજને રાણા કંથ વિચારીરે. પીયુમારા.
 હું બાણું નાયજી છાનાં નીકળી જઈએરે. પીયુમારા.
 શત્રુમાં જરાએ જાહેરજ નવ થઈએરે. પીયુમારા.
 આ અંગે રૂપાણું આવ્યું મુજને વરવારે. પીયુમારા.
 તે નહીં દહાં ઉડા જોખમમાં ઉતરવારે. પીયુમારા.
 ક્યમ આપું બુઝવા મુજ દિલના વિસામારે. પીયુમારા.
 છો આપ એકને અનેક એ છે સામારે. પીયુમારા.

રાજસિંહ— (ક્ષત્રી કલક કેમ લેશેરે એ રાહ)

રાણી એ તે શી કરે છે તમે વાત,
 ડરે ન દિલ પ્રીયા મારીરે.
 ધુપાં જઈ લજવીએ કેમ જાત. ડરે.
 છાતી ઠોકી એને કહી તણુ વાર. ડરે.
 પછી કરશું મુકામરે પસાર. ડરે.
 મેવાડનો ગાદી પતિ જે કંવાય. ડરે.
 એતો જાહેર થયા વિના ન જાય, ડરે.

(૨૬)

જો હું ગુપ્ત જાઈ લગ્નવી કુખ. ડરો.
 મારી માતા માં નવ જુએ મુખ. ડરો.
 બક્ષ લઈ ભાગી જાય, તે શીવાળ. ડરો.
 પણ આ તો સિંહ, ક્ષત્રી તણો આળ. ડરો.
 જે પ્રવન વેગી મારા તોખાર. ડરો.
 ચાલો એકપર થઈ આચાર. ડરો.
 હવે ઉઠો ચાલો થઈ હુશીઆર. ડરો.
 ખુશી થકી જઈએ, મેવાડ મોઝાર. ડરો.

વિમળા—

(સસડો)

તમે પ્રાણાધાર છો પાસ, શ્રમ શેનો લાગેરે. ટેક.
 વદન નીલાણું વેગથી, હર્ષ તણો નાહી પાગ,
 ઉઠકા દિલમાં હતી, નેતો મળીયા દયાના હાર;
 મારા સુખાચાર. તમે પ્રા.
 પ્રીય એ હમણા માલસી, ઉદેપૂર મોઝાર,
 જઈને તમે જોવા ફરે, રાખી પતિવ્રતનો આચાર.
 અંતર માં માંગેરે. તમે પ્રા.
 સાતાને જેમ રઘુપતિ, પ્રહલાદને તરસિંહ;
 એ રીતે રક્ષણ કર્યું, તમે માં રાણા રાજસિંહ;
 આવ્યા મારી આગેરે. તમે પ્રા.

વિમળા—

કાલીંગડો.

જેન તમે ક્યાંયી આ જંગલમાં, દેખી દિલગીર થાઉં
 મુજ મનમાં. જેન.

દુઃખ બીલના કાંસામાં દેખી, અરે મોટી બેન જે મારી જ
ગતમાં. થઈ દુઃખીઆરી, અરે દૈવગતિ શી તારી, આમ
ઉડી છે મારા તનમાં. બેન
નાની બેન છું હજાર સેવામાં, બેન હું છું તમારી છોડે,
છે સગપણુ આપણું ઓડે, નવ માનો કાળુ ગોડે; શંક
લાવશે ન કાંઈએ મનમાં. બેન.

કેશરબા—

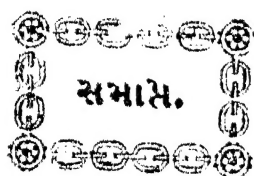
મેને બીના સમજ (ર) યહ ઉઠાયા બડા શીસાદ,
મેં અપરાધી તેરી હું, કરનાં વિમલા યહ માફ. મેને
મેં બહોત સતાઇ (ર) તુજકું વિમલા દે દુખ,
નેકી નજર પડી તેરી, મેં બડા કરી હે ચુક. મેને.
તું સચે દિલસેં (ર) લગી ધરમકે ધ્યાન,
મુજ બુલખીલાઇ પુરંધરી, મુગલી કર બેમાન. મેને.
હે સચ્યા નેક (ર) ખાવીદ તેરા ચરવીર.
છને રખી ઇજત મેરી, અબી યહ જંગલરે જો ધીર. મેને.

ભેરવી.

અગ ખાવીદ ખફા દિલ છોડ દીયો. (ર)
આરજ મેરી દિલ આપ લીયો. અખ. ટેક
રાખા નરને બખાઈ નેકી, દોનું ખાતમેં દેખી ટેકી,
કેસો દાનો કાત્રી બલો. અખ.
પરી બદન ગુલ બહેન છોટી મેરી,
કરલો બેગમ ઉરકું તુમેરી, દિલ ખુશ હોકર.
દીલ્લી ચલો. અખ.

(ઉદય ઉદય એ રાહ.)

વિજય વિજય વિજય, સદા પામજો વિજય.
 દેવતા આ જોવાં વિશ્વે, પામજો વિજય.
 મેવાડ ભૂમિનો વિજય, તેના વિરનો વિજય.
 વિજય રાણા કૂળનો જે, આપતા આશ્રય, વિજય.
 શુદ્ધ સતીનો વિજય વિમળમતિનો વિજય.
 શિર માટે ધર્મ સાચવ્યો, ધરી નિશ્ચય વિજય.
 આવા ક્ષત્રીનો વિજય જે, ધીર વિરમરૂપ.
 કીર્તિ જગમગે છે જેની શુદ્ધ ને અનૂપ વિજય.
 અમે માંગીએ ક્ષમારે, સ્થાન પ્રત્યે તો જતા.
 ગ્રહસ્થો તરફી ભેશો, અન્ય ખેલે આવતા. વિજય.

જાહેર ખબર.

નિચે લખેલાં પુસ્તકો જેઓ સાહેબોને જોઈતાં હોય તેમણે જાવનગર, જુનાગઢ, જામનગર, રાજકોટ, ગાંડલ વિગેરેના યુકસેલરો પાસેથી અથવા મોરબી આદિસુબોધ નાટક મંડળીના મુકામ હોય ત્યાં તેના મેનેજર પાસેથી યાને મોરબી તળપદમાં અથકર્તા પાસેથી રોકડી કીમત મોકલી મંગાવી લેવાં. જ્યાંખંધ મંગાવનારની સાથે કમીશનની સમજુત પત્રદાર કરવામાં આવશે.

કીમત.

રૂ. આ. પા.

ખર્તૂહરી નાટક મોટું-આનૃતિ ૩ છ.	૧—૦—૦
સદર ગાયન.	૦—૨—૦
ચાંપરાજ નાટક મોટું.	૧—૦—૦
સદર ગાયન.	૦—૨—૦
રાજસિંહ નાટક મોટું.	૧—૦—૦
સદર ગાયન.	૦—૨—૦
ઉપાદરણ નાટકનાં ગાયન.	૦—૨—૦
કેશરીસિંહ નાટકનાં ગાયન.	૦—૨—૦
સીતાસ્વયંવર નાટકનાં ગાયન.	૦—૨—૦

વાધજી આશારામ ઓઝા.

અથકર્તા.

